

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 59

Guds værksted (fortsat fra lektion 58)

46.

På spørgsmålet om, hvad visdomsrigets væsner underholder hinanden med, vil det i første række være hensigtsmæssigt at svare, at de fortæller hinanden "historier". De fortæller hinanden historier, fuldstændig som man kan opleve, at børn fortæller hinanden historier, og som man kan iagttage, at forfattere og digtere m.v. fortæller historier. I den åndelige verdens lette materier udvikler visdomsvæsnerne på grundlag af hele deres vældige viden og med hele deres enorme skabende begavelse mobiliseret, det ene storslåede skuespil efter det andet -og vel at mærke skuespil, hvor alle tænkelige kunstneriske, videnskabelige og tekniske virkemidler på den mest geniale måde er taget i brug. I levende formationer udfolder disse skuespil sig for tilskueren: eventyr, dramaer, komedier, anekdoter, rejseskildringer osv. osv.; og hvad mere er: denne sidstnævnte bidrager også selv til deres udvikling. Tilskueren er nemlig her ikke passiv, således som det synes at være tilfældet i den fysiske verden, men derimod i allerhøjeste grad aktiv. Dette er simpelthen en følge af tilknytningen til den lette, åndelige materie; men for at forstå dette rigtigt, vil sikkert en mere indgående forklaring være påkrævet.

47.

Vi retter først opmærksomheden mod en almindelig jordisk forfatter i arbejde. Hvad er det egentligt, der her sker? -Ja, der sker jo det, at denne i skrift (eller tale) udtrykker sine tanker og følelser. Disse tanker og følelser oplever vedkommende forfatter "inden i sig selv" som levende scenarier og stemninger, som begivenheder, der udfolder sig i tid og rum, som formationer af lyde, farver, dufte og fornemmelser. Ja, de omtalte tanker og følelser danner ligefrem for den pågældende forfatter et helt univers -hans eget univers, det univers, han under fortællingens udvikling helt og holdent lever, røres og ér i. Og det er netop dette univers, man indføres i, dersom man på en eller anden måde begynder at tilegne sig den fortælling, den her omtalte forfatter frembringer.

Forinden vi går videre, vil vi rette opmærksomheden mod netop den part, der tilegner sig en forfatters fortælling. Hvad denne part angår, vil man let kunne iagttage, at tilegnelsen af beretningen meget nøje er forbundet med en vis skabende indsats. Den er for det første forbundet med en indsats, gennem hvilken den her omtalte part -i det følgende kaldet "modtageren" -får forfatterens ord og sætninger til at blive til tanker og følelser i sig selv. Tanker og følelser, der med fortællingens fremadskriden bliver til et helt univers, som vedkommende "modtager" efterhånden helt indlever sig i -altså bliver ét univers, vedkommende nu helt og holdent selv lever, røres og ér i. Dette er altså den første form for aktivitet, modtageren under fortællingens tilegnelse hensættes i, en aktivitet, som det vil være nærliggende at kalde "indtrykkets skabelse". Men modtageren begrænser sig ikke til kun at fremvise denne form for aktivitet. Gennem sin indleven og medleven i fortællingen, der tilegnes, kommer modtageren også hurtigt i en tilstand, hvor vedkommende begynder at give sit besyv med. Den pågældende modtager begynder ud fra sine egne personlige forudsætninger at reagere på de indtryk, der modtages, f.eks. i form af harme, indignation, glæde, bevægelse, optimisme m.v., hvad der igen betyder, at modtageren begynder at blande sig i fortællingen. Denne side af modtagerens aktivitet under fortællingens tilegnelse vil det være berettiget at betegne som "indtrykkenes omsætning til udtryk", og som vi skal komme til at se, er det ikke mindst den, der giver visdomsriget

dets særlige karakter og charme. -Det konstateres altså, at både dette at skabe og dette at modtage en fortælling er forbundet med nødvendigheden af en vis skabende præstation eller indsats.

Vi prøver nu at træde uden for det fysiske plan og overføre de her fremsatte betragtninger til udelukkende at angå den åndelige verden. Og vi ser først på den situation, der kendetegner forfatteren -eller som vi i det følgende vil udtrykke det: "afsenderen".

Allerførst vil vi foretage et tankeeksperiment, der består i, at vi betragter os selv som forskere, der med henblik på et nærmere bestemt forsøg træder ud af den fysiske verden og ind i den åndelige og herfra iagttager, hvad der sker i den åndelige materie, når henholdsvis en sender" (forfatter) og en "modtager" (læser) er i virksomhed på det fysiske plan. -Først afsenderen!

Her vil man iagttage, hvorledes de scenarier, afsenderen i sin egenskab af forfatter nedskriver, i fuldstændig naturtro formationer kommer til syne i den åndelige materie og tilsammen danner et veritabelt univers med himmel og jord, med karakteristiske landskaber og bebyggelser og med en vrimmel af levende væsner, hvoraf de, der har interesse for fortællingen, naturligvis indtager særlige nøglepositioner. Det hele virker næsten, som når man i biografen ser en film tage sin begyndelse -blot med den betydningsfulde forskel, at den fra det åndelige plan oplevede beretning ikke kun er noget, der foregår på et lærred, og som i virkeligheden er berøvet en lang række sansedata (f.eks. lugt og smag), men derimod noget, der foregår i en rigtig natur med alt, hvad dertil hører. At opleve den fysiske forfatters beretning fra det åndelige plan er altså det samme som realistisk at træde ind i den verden, han i ord og bogstaver beskriver. Man ér i den, og den omgiver én til alle sider -og hvad mere er: gennem sin personlige tilstedeværelse bliver man også hurtigt personligt engageret og kommer dermed meget snart til ligefrem at føle sig som part i det, der foregår. —Og dernæst den fysiske modtager!

For dennes vedkommende vil man se, hvorledes en hel åndelig verden på foranledning af læsningen bygger sig op. En åndelig verden, der i hovedtrækkene er en kopi af den, man vil kunne iagttage i tilknytning til afsenderen -altså forfatteren. De er dog ikke helt ens, og det skyldes bl.a. det fysiske mellemlid i form af det talte eller skrevne ord. Dette mellemlid medfører, at modtagernes oplevelse af afsenderens tanker og følelser kun bliver af indirekte karakter, lige som den endvidere beror på modtagerens personlige erfaringer og dermed på dennes evne til at fortolke de fysiske ord og sætninger. Tænker man sig derfor, at man på det åndelige plan sammenholder den verden, der eksisterer i tilknytning til afsenderen, med den, der på foranledning af læsningen bringes til at eksistere i tilknytning til modtageren og på grundlag heraf drager sammenligning mellem de to verdener, da vil man straks kunne iagttage en vis forskel, en forskel, som altså fortrinsvis skyldes eksistensen af det fysiske mellemlid el. medium. Men foruden denne forskel vil man også komme til at iagttage en anden, nemlig én, der beror på modtagerens reaktioner over for de påførte indtryk. Disse reaktioner viser sig på den måde, at modtageren i henhold til sin natur begynder at øve indflydelse på det univers, der under læsningen bygger sig op, hvad der igen vil sige, at modtageren foruden at være modtager også begynder at optræde som afsender, eller rettere som realistisk, aktiv deltager i fortællingens afvikling. Og der vil naturligvis i tilsvarende grad, som dette er tilfældet, vise sig en forskel på afsenderens og modtagerens respektive åndelige verdener. Dette kan man også udtrykke på den måde, at der i lige så høj grad, som modtageren under læsningen er aktiv, er forskel på det, afsenderen i sin egenskab af forfatter oprindeligt har forestillet sig³og så det, modtageren i sin egenskab af læser kommer til at forestille sig.

Efter nu at have iagttaget disse enkeltheder vil vi udvide vort tanke-eksperiment til at omfatte den situation, at ikke blot vi som forskere befinder os på det åndelige plan, men at også vore to forsøgspersoner -afsenderen og modtageren -befinder sig på det åndelige plan.

Hvad der karakteriserer denne situation i forhold til den tidligere er, at afsenderen og modtageren nu befinder sig i øjeblikkelig og direkte vekselvirkning med hinanden. Før var der et fysisk mellemed skudt ind mellem de to parter, men dette er nu væk, og de befinder sig altså i direkte, indbyrdes vekselvirkning. Hvordan går det så? -Ja, det går helt enkelt sådan, at den åndelige verden, der eksisterer i tilknytning til afsenderen og den, der gennem etablering af fælles bølgelængde eksisterer i tilknytning til modtageren, nu smelter sammen til en helhed, således at der kun er én åndelig verden. Denne åndelige verden er de to parter altså fælles om, og hvad der er det væsentligste: de bidrager i kontakt med det nyligt beskrevne begge til dens opretholdelse. Naturligvis er det -i hvert fald til at begynde med -afsenderen, der spiller den primære rolle med hensyn til dens opretholdelse og prægning, men det vil ikke vare længe før end også modtageren på dette område spiller en betydelig rolle. Dette er simpelt hen en følge af omtalte modtagers reaktion på det, der modtages, idet denne reaktion som identisk med en omsætning af indtryk til udtryk uundgåeligt giver sig til kende i den åndelige materie -og vel at mærke som noget, der blander sig ind i den verden, som hidrører fra afsenderen. For at tage et simpelt tilfælde kan man f.eks. tænke sig, at afsenderen begynder med at fortælle om en mand, der opdager, at han har vundet det store lod i lotteriet, men samtidig konstaterer, at han ikke kan huske, hvor han har lagt lodsedlen. Han leder og leder, men kan ikke finde den. Til sidst opgiver han, og historien får på denne måde en sørgelig udgang. Dette er afsenderens historie, men nu kommer modtageren ind. Denne kan ikke acceptere historiens udgang, og bygger nu selv videre på den. Han lader måske manden falde i en urolig søvn, under hvilken han pludselig i drømme ser det sted, hvor lodsedlen er gemt. Han vågner med et sæt, og skynder sig hen til det udpegede sted, hvor lodsedlen ganske rigtigt ligger. Og historien får dermed en lykkelig udgang.

Denne sidste del af fortællingen, som altså helt realistisk foregår i den åndelige materie, skyldes som vi så den part, der til at begynde med er modtager; men dermed er denne jo pludselig blevet afsender, medens samtidig den tidligere afsender nu indtager modtagerens rolle. De oprindelige roller er med andre ord blevet byttet om samtidig med, at den fælles åndelige verden er blevet beriget med en serie supplerende elementer repræsenteret ved den sidste del af historien; og netop dette viser, hvorledes der kan være grundlag for at tale om, at både afsenderen og modtageren af en historie, som udvikles i den åndelige materie, i fællesskab opretholder en åndelig verden, nemlig den verden, som historiens elementer repræsenterer. Og dette fællesskab beror altså på den aktivitet, der på foranledning af modtagerens uundgåelige reaktion på de modtagne indtryk udgår fra samme modtager.

Gør vi nu de resultater op, som er fremkommet ved, at vi til det åndelige plan har overflyttet de to parter i fortællingen af en historie, nemlig afsenderen og modtageren, er vi i stand til at notere os følgende enkeltheder.

1. De to parter befinder sig i direkte og øjeblikkelig indbyrdes vekselvirkning.
2. I stedet for at være tilknyttet hver sin åndelige verden opretholder de i fællesskab én åndelig verden, som de gensidigt er engageret i, og som de i kontakt hermed i fællesskab præger.

48.

Gensidig kontakt og vekselvirkning mellem to væsner i den åndelige verden er altså ensbetydende med dannelsen af et fælles livsrum! Dette forstår man allerede i kraft af før omtalte praktiske eksempel (manden med lodsedlen), og det medfører, at man nu også har mulighed for at forstå de principielle træk vedrørende det samliv, der gælder for visdomsrigets væsner. Dette samliv har som allerede tidligere oplyst form af en vældig underholdningsproces, i hvilken alle er deltagere. Denne underholdningsproces kan igen karakteriseres som en proces, der består i, at man fortæller hinanden historier. Men der er altså det meget væsentlige ved denne historieudveksling, at den for det første

foregår som en udfoldelse af scenarier i lysende, åndelig materie, at disse scenarier for det andet udgør afsenderpartens og modtagerpartens fælles, åndelige livsrum og dermed den verden, de i realiteten lever, røres og ér i, samt for det tredje, og som det vigtigste, at afsender og modtager i fællesskab fortæller de enkelte historier. Der er altså ikke tale om, at den ene part først fortæller sin historie, som den anden part mere eller mindre passivt er tilskuer til, hvorefter denne sidstnævnte part så kvitterer med sin historie. Nej, de to parter fortæller i fællesskab en historie, en historie, som bliver til gennem stadige improvisationer

fra de to parter side -og vel at mærke improvisationer, der til fuldkommenhed opfylder såvel kunstens som videnskabens og teknikens allerhøjeste love. Så vidt det er forfatteren bekendt, har man her på det fysiske plan kun ét beskedent eksempel på denne form for fællesaktivitet, nemlig Jazzmusikken. Denne er bl.a. karakteristisk ved, at alle musikerne i et Jazzorkester gennem stadige improvisationer i fællesskab bidrager til musikstykkets fremførelse og udvikling. F.eks. begynder en af musikerne med at intonere et tema, hvorefter de andre medlemmer af orkesteret et efter et falder ind og gennem stadige improvisationer viderefører og videreudvikler det intonerede tema. Det er klart, at en sådan form for musik må stille krav til den allerhøjeste grad af musikalitet og gensidig indfølelse -ja, faktisk intuition, dersom den skal lykkes. Set fra denne synsvinkel er den under alle omstændigheder meget interessant. Og ikke mindst er den interessant i det øjeblik, man ser sig i stand til at betragte den som et fysisk manifesteret eksempel på den form for samliv og "historiefortælling", som er gældende i visdomsriget. Her som i Jazzorkesteret er på en og samme tid alle deltagere både aktører og tilskuere, og det er en omstændighed, der forlener samlivet med en helt speciel dimension, en dimension, der skænker det en ganske særlig fylde, spænding og inspiration.

49.

Vi er hermed ved at komme stadigt mere intimt ind på livet af visdomsrigets -ja, for øvrigt hele den åndelige verdens særlige traditioner for samliv. Men i visdomsriget når disse traditioner altså et foreløbigt højdepunkt derved, at dette tilværelsesplan betegner selve den kosmiske hjemstavn for begreberne kunst, videnskab, og teknik. Foreløbigt har vi blot talt om "historier", der udveksles mellem to parter, og vi har ydermere kun opholdt os ved "historier" af jordisk tilsnit, dvs. historier, som en jordisk forfatter ville kunne skabe. For imidlertid at komme endnu tættere ind på visdomsrigets særlige tilværelsesforhold, vil det for det første være nødvendigt at gøre sig klart, at der som regel er langt flere end to parter impliceret i de historier, der her på dette plan fortælles. Og for det andet må man forstå, at selve de historier, der fortælles, har et helt andet indhold, end nogen nuværende, jordisk forfatter ville være i stand til at skildre.

Hvad angår den første bemærkning er forholdet dette, at der ofte medvirker et meget stort antal deltagere i de historier, der berettes. Jo flere deltagere, der medvirker, jo større krav stiller det til intuition, intelligens og erfaring, til kunstnerisk fantasi og indfølelse, til videnskabelig metode og klarhed og til teknisk snilde og opfindsomhed. Og det vil igen sige, at jo flere individer, der medvirker, jo større spændings- og inspirationsmoment tilføres der skabelsen. Det er sikkert ikke svært for læseren at ane rækkevidden af de perspektiver, der her åbenbarer sig. Det er perspektiver så svimlende, at det simpelt hen er umuligt at inkludere sig på en detaljeret fremstilling. Man behøver blot at tænke på en "historie", i skabelsen af hvilken der f.eks. deltager tusind visdomsvæsner, og så er dette endda langt fra noget enestående. I de virkelig store skabelser i visdomsriget kan der deltage mange tusinde -ja endog millioner af visdomsvæsner -og ydermere visdomsvæsner fra indbyrdes vidt forskellige udviklingsbaner og spiralafsnit.

-Det er således ikke for ingen ting, at en gæstevisit i denne verden virker inspirerende på det jordiske menneske under dettes diskarnerede tilstand, og giver det lyst til at gøre fremskridt i sin udvikling. Og

så må man oven i købet stadig huske på, at selve motivet for hele denne skabelse er kærligheden - trangen til at kærtegne og blive kærtegnet. Det er kærligheden, der er den drivende kraft; og den affødte skabelsesakt er i virkeligheden én stor kærlighedsleg.

Med hensyn til den foran fremførte bemærkning nr.2, vedrørende selve indholdet i de historier, der her i visdomsriget "fortælles", refererer denne bemærkning til omstændigheder, der i det følgende skal belyses.

50.

Hidtil har vi blot omtalt, hvordan visdomsvæsnerne i princippet underholder hinanden. Derimod har vi ikke omtalt, med hvad de underholder hinanden -altså hvad indholdet i deres "historier" er.

For at opnå det fulde udbytte af redegørelsen herfor vil det være overordentligt nyttigt på ny at erindre sig det faktum, at visdomsriget befolkes af væsner, der i en ikke helt fjern fremtid skal til at indlede en indviklingsepoke med dertil hørende erobring af et nyt organismeprincip. Thi indholdet i visdomsvæsnernes underholdning af hinanden har nemlig meget indgående relation hertil, og det pågældende indhold må derfor ses i dette perspektiv, dersom man vil gøre sig håb om at få øje på dets sande, kosmiske pointe.

51.

Med hensyn til den underholdning, væsnerne i visdomsriget gennem fælles indsats beriger hinanden med, er der indledningsvis udtrykt tale om en videreudvikling og viderebehandling af det erfaringsmateriale, disse væsner har med sig hidrørende fra den epoke, hvor de gennemlevede den fysiske verden. Og det gælder her først og fremmest de indvundne erfaringer på kunstens, videnskabens og teknikkens områder.

Udgangspunktet for denne videreudvikling af det fysiske erfaringsmateriale vil fortrinsvis være at søge i en fremstilling af jordens historie og her nærmere betegnet i en fremstilling af fortællerens eller fortællernes egen personlige tilknytning til denne udviklingshistorie. At skildre sin egen personlige skæbnehistorie og denne skæbnehistories tilknytning til hele jordens udvikling er et stående underholdningsemne i visdomsriget -nærmere betegnet i visdomsrigets første epoker. I den åndelige materie opruller fortælleren i de mindste enkeltheder og med hele en genial fortællers fremstillingsevne denne sin skæbnehistorie tilbage gennem tiden ned gennem menneskeriget, dyreriget, planteriget og mineralriget -ja, helt tilbage til den gang, det sidst var borger i visdomsriget. Og hver fortæller har sin egen individuelle historie at berette, en historie, der i hvert eneste tilfælde er fyldt med de mest fængslende detaljer og begivenhedsforløb -herunder skæbnetrådets sammenvævning med andres skæbnetråde.

Når visdomsvæsnerne for den enkeltes vedkommende er i stand til at præstere denne indgående, personlige skæbneberetning beror det først og fremmest på disse væsners fremragende herredømme over intuitionen. I kraft af netop fremskreden intuition er de nemlig i stand til uden forbehold at sanser hele det forråd af guldkopier, de har opmagasineret i deres skæbneelement. Gennem kontakten med dette guldkopimateriale erhverves selve de essentielle træk af den udviklingshistorie, guldkopierne i deres helhed står som eksponenter for, og i kraft af den kulminerende intelligens i forbindelse med den fremvoksende hukommelse er der grundlag for at bearbejde disse rent facitprægede træk på en sådan måde, at den pågældende udviklingshistorie i alle sine mindste detaljer og enkeltheder genopstår -ikke som en famlende og vaklende begivenhedskæde, men som en suveræn, vital, og præcis gentagelse.

På alene dette tema kan visdomsvæsnerne gennem fælles indsats opretholde deres tilværelse i umådelige tidsepoker, men uundgåeligt kommer der et tidspunkt, hvor en vis radikal fornyelse bliver

aktuel. Dette tidspunkt indfinder sig naturligvis ikke pludseligt, men opstår som følge af en langsom og gradvis udvikling, der leder frem til et punkt, hvor netop en viderebehandling af det til rådighed stående erfaringsmateriale -og altså her ikke mindst den del, der har fysisk oprindelse, bliver aktuel. Men hvordan kan denne viderebehandling vel tænkes at forme sig? -Hertil svarer Martinus, at den i første omgang former sig som en fri digtning over den personlige skæbnehistorie. En digtning, der henter sin inspiration og sit idémateriale fra det vældige indblik i verdensaltets kosmiske struktur, som væsnerne gennem deres intuition og hele kosmiske bevidsthed sidder inde med. De begynder frit at ændre skæbnehistorien, at forsyne den med nye pointer og løsninger, og de opnår herigennem at få berøring med et helt nyt virkefelt, der på overordentlig inspirerende vis stiller krav til deres næsten utrolige skabende kapacitet og begavelse.

Som det måske vil kunne ses, begynder væsnerne på dette trin ligefrem at spille rollen som "små" Guddomme. I stedet for at "afspille" dén dokumentariske historie, som allerede har fundet sted, begynder de at skabe helt nye historier. Disse historier er ganske vist ikke dokumentariske i samme forstand, som de oprindelige skæbnehistorier, men de er ikke desto mindre historier, der har forbindelse med virkeligheden på den måde, at de med hensyn til deres forløb til fuldkommenhed opfylder tilværelsens kosmiske love.

Det er dermed historier, som i princippet godt kunne være hændt, hvad der igen betyder, at de rent principielt også kan bringes til at hænde. Og under alle omstændigheder finder de nu sted i den åndelige materie -og med det enkelte visdomsvæsen som skabende ophav. Visdomsvæsnet indtager dermed en position, der i princippet fuldstændigt svarer til den, Guddommen indtager. Det optræder som et væsen, der ved at følge livets og naturens love er ophav til en vældig udviklingshistories forløb. En udviklingshistorie, der foruden mellemkosmiske indbefatter såvel mikrokosmiske som makrokosmiske aspekter og perspektiver. Visdomsvæsnet optræder med andre ord som et Noget, der er ophav til et helt univers og dets historie i tid og rum.

Allerede i det enkelte visdomsvæsens indsats på dette område aner man et storslået skuespils forekomst i visdomsrigets materier, men endnu mere fantastisk bliver dette skuespil i det øjeblik, flere visdomsvæsner gennem imponerende improvisationer i fællesskab udvikler frit komponerede udviklingshistorier -og vel at mærke udviklingshistorier, hvor de enkelte skæbneforløb griber ind i hinanden samtidig med, at de indtil de mindste enkeltheder er i kontakt med verdensaltets kosmiske love. Det er på ekstemporal basis kosmiske "kryds og tværs-opgaver" af sådanne dimensioner og en sådan standard, at fantasien – for så vidt den er logisk administreret simpelt hen ikke i selv sin mest højtskruede stræben er i stand til at tilvejebringe nogen reel forestilling derom. Og det er naturligvis historier, der ikke desto mindre bliver jo mere komplicerede og dermed fantastiske, des flere visdomsvæsner der deltager i fremstillingen af dem. Visdomsvæsner, der som allerede antydnet udmærket godt kan tilhøre vidt forskellige udviklingsbaner og spiralafsnit.

Det fremgår derfor sikkert tydeligt, at det så langt fra var nogen overdrivelse, da vi under omtalen af døden karakteriserede visdomsriget som repræsenterende Guds eget bevidsthedsplan. Hvad der her foregår er simpelt hen ydelser af en sådan standard, at kun begrebet "guddommelighed" er et nogenlunde dækkende prædikat. -Og så er vi endda endnu ikke kommet til det egentligt væsentlige.

52.

Dette væsentlige kommer til syne gennem det faktum, at visdomsvæsnerne med hensyn til deres frie digtning med tiden bevæger sig længere og længere bort fra den oprindelige, personlige skæbnehistories data, hvilket vil sige, at de efterhånden udvikler begivenhedsforløb, der mere og mere beror på dets egen skabende fantasi. Det er ganske vist begivenhedsforløb, der med hensyn til

deres kosmiske struktur og dermed også med hensyn til deres fysiske tradition er i samklang med ophavets eller ophavenes personlige erfaringsmateriale; men det er samtidig begivenhedsforløb, der med hensyn til deres udformning, detaljering, kolorering osv. helt beror på netop ophavenes egen skabende fantasi.

På et tidspunkt begynder man også at få lyst til at lade sine historier foregå i en helt anden natur, end den man selv har kendt i den fysiske verden; ligeledes får man lyst til at udstyre de rollehavende i disse historier med organismer, man selv har fundet på, og visdomsvæsnet træder dermed ind i en fase af sit ophold i visdomsriget, hvor det i stadig stigende grad bliver en medarbejder i det, Martinus forstår ved "Guds værksted". Og samtidig indleder det en epoke, hvor det med stadig større konsekvens forbereder -ikke alene sin erobring af det kommende nye organismeprincip, men også den organiske detaljering og udformning af dette organismeprincips rent praktiske, fysiske fremtræden. Man kan ligefrem tale om, at det forbereder udformningen af dette nye organismeprincips mikrokosmos. Hvordan skal man forstå det? –

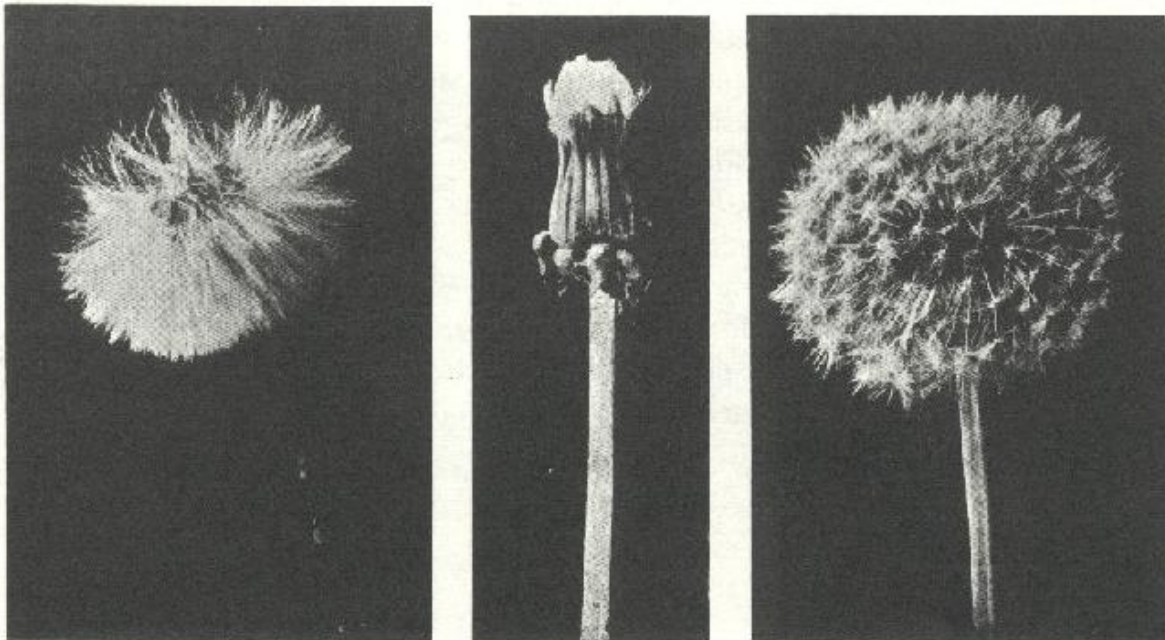
Som udgangspunkt for en besvarelse heraf skal vi et øjeblik vende vor opmærksomhed mod det organismeprincip, de her berørte visdomsvæsner i en relativt nær fremtid står over for at skulle iklæde sig. Dette organismeprincip er klodens princip, altså det femte princip i rækken, og det er netop dette princip mikrokosmos, væsnet gør til genstand for udformning og forberedelse under sit ophold i den fremskredne del af visdomsriget. Som det vil vides er dette mikrokosmos i første række repræsenteret ved det organismeprincip, der ligger umiddelbart under det, som i øjeblikket anvendes, og det vil i klodens tilfælde sige det fjerde princip -altså netop det princip, den jordiske menneskehed tilhører, og dermed også det princip, visdomsvæsnet, der her omtales, selv kommer fra og har udlevet. De visdomsvæsner, vi her taler om, har vi jo fulgt fra deres tilstand som dyr og jordiske mennesker. Det vil igen sige, at de repræsenterer organismens princip, og naturligvis kommer dette organismeprincip til at optræde som den første grad af mikrokosmos den dag, de omtalte væsner har knyttet sig til det næste princip i rækken -altså klodens princip. -Vi skal i det følgende prøve at se, hvordan de fremskredne visdomsvæsner i praksis forbereder udformningen af dette kommende mikrokosmos.

53.

Som allerede nævnt kommer der et tidspunkt i visdomsvæsnets liv, hvor det får lyst til at lade sine "historier" foregå i en helt anden natur, end det i sin tid selv har kendt i den fysiske verden, lige som det får lyst til at udstyre de rollehavende med organismer, det selv har fundet på. Det vil igen sige, at der kommer et tidspunkt, hvor visdomsvæsnet i den åndelige materie begynder at skabe "fysiske" verdener befolkede med "fysiske" væsner, der endnu aldrig nogen sinde har været virkeliggjort i den fysiske materie. Respekterende alle tilværelsens kosmiske love og principper lader visdomsvæsnet på dette stadium af sin udvikling helt nye former for kloder komme til syne. Det lader dem udvikle sig efter helt nye retningslinier, og det lader hærskarer af levende væsner i helt nye og hidtil ukendte organismeformer fremstå og udvikle sig på disse nye kloder -mineralformationer, plantevæsner, dyrevæsner, jordiske menneskevæsner, rigtige mennesker og sluttelig visdomsvæsner. Det arrangerer detaljerede skæbnehistorier for alle disse væsner og vel at mærke skæbnehistorier, dertil fuldkommenhed er i kontakt med skæbneloven. Det skaber med andre ord et helt nyt univers, som totalt er opretholdt af dets egen skabende evne, og som dermed i alle sine detaljer er præget af dets egen ånd -af dets eget liv. — Det vil sikkert forstås, hvor krævende disse skabelser er, men ligeledes vil det utvivlsomt indsnes, hvilke enorme muligheder, de frembyder med hensyn til dette at få kontrastprincippet til at virke effektivt i livsoplevelsen.

Som grundlag for denne krævende skabelse har væsnet først og fremmest sine kunstneriske, tekniske og videnskabelige erfaringer fra den tilbagelagte, fysiske eksistensperiode. Og dertil kommer hele den

indsigt i tilværelsens kosmiske love og principper, som den kosmiske bevidsthed sikrer det. Som nemlig allerede tidligere nævnt betegner de skabelser, der her er tale om, en videreudvikling og viderebehandling af det erfaringsmateriale, som hidrører fra den tilbagelagte, fysiske eksistensperiode. Det vil måske i denne forbindelse være af interesse for læseren at høre, at hele den teknik, kunst og videnskab, menneskeheden i dag dyrker og udvikler, i virkeligheden sigter mod et langt højere mål end dette blot at være til glæde og nytte i nuet. Disse discipliner samt de resultater, de hver især fremviser, sigter mod et mål, der består i, at de i kontakt med de højeste intellektuelle og etiske fordringer engang i en fjern fremtid videreføres i den åndelige materie og her omsættes til levende, organiske mekanismer og funktioner. Således vil i virkeligheden selve de fremherskende principper i menneskenes nuværende, tekniske frembringelser så som maskiner, motorer, generatorer, biler, flyvemaskiner, skibe, undervandsbåde, våben, militære køretøjer, helikoptere, elektronregnemaskiner, optiske apparater, elektroniske apparater, fjernsyn og filmudstyr osv. osv. engang, når menneskeheden når frem til visdomsriget, blive videreført i den åndelige materie og her finde anvendelse ved konstruktionen af helt nye organismeformer, nemlig organismeformer, der optræder i de verdener, som visdomsvæsnerne gennem deres digtning underholder hinanden med at skabe i den åndelige materie.

FALDSKÆRME TIL LUFTSEJLADS HOS KURVEBLOMSTER.

Til venstre Frugtstand af Følfod; de to andre af Mælkebøtte, hvoraf den til højre er »rejseklar«.

Det hører til menneskets fortsatte udvikling at komme til forståelse af, at sådanne organiske mekanismer alle har deres yderste oprindelse i et tidligere visdomsrigt, hævder Martinus.

Naturligvis er der ikke tale om en slavisk videreførelse af de tekniske apparater, der i dag af mennesket er skabt i mineralsk materie. Der er, som allerede betonet, derimod tale om en videreførelse af selve de bærende principper i disse konstruktioner, en videreførelse, der som noget helt obligatorisk er forbundet med den mest fremragende videnskabelige, kunstneriske og kosmisk-kemiske bearbejdning af emnerne. Bl.a. vil man i visdomsriget finde på helt nye stoffer, eller

materieformer, der kan anvendes i forbindelse med de omtalte vegetabiliske og animalske organismeskabelser. -På grundlag af de fysiske erfaringer vil man altså virkeliggøre omfattende organismeskabelser, og man vil herunder finde frem til helt nye organiske mekanismer, der aldrig før har været set. Og hvad der måske er det mest fascinerende: man vil behandle og løse spørgsmålet om, hvorledes disse nye organiske mekanismer skal være i stand til at udvikle sig fra et mineraltrin til et plantetrin og herfra videre til et dyretrin og således fortsættende helt frem til visdomsriget. Og naturligvis vil man i tilknytning hertil også tage hensyn til den psykologiske side af sagen. Man vil vise, hvorledes den rent fysisk-organiske udvikling meget nøje er synkroniseret med en psykologisk, åndelig og kosmisk udvikling, der på det mest indgående er i kontakt med livets kosmiske grundplan. Man vil kort sagt demonstrere et helt nyt eksempel -eller rettere talrige nye eksempler på, hvorledes netop livets kosmiske grundplan kan bringes til at fuldbyrde sig i ganske nye variationer. Netop dette er det primære indhold i visdomsvæsners tilværelse. Det er dette, der er pointen i deres underholdning af hinanden, og det er just denne pointe, der gør det aktuelt at karakterisere visdomsriget som Guds værksted.

Spørgsmål til lektion 59

1. Hvordan underholder væsnerne i visdomsriget hinanden?
2. Forholder "tilskueren" sig udelukkende passiv i visdomsriget?
3. a) Lever væsnerne i den åndelige verden i hver sit livsrum, når de vekselvirker med hinanden eller b) lever de herunder i et fælles livsrum?
4. a) Hvor forekommer de bedste betingelser for indbyrdes vekselvirkning: i den fysiske eller i den åndelige verden, og b) af hvilken grund?
5. a) Foregår "historieudveksling" i visdomsriget altid kun mellem to parter, og b) kan visdomsrigets indbyggere korrespondere med tilsvarende væsner fra andre spiralafsnit og udviklingsbaner?
6. Hvad karakteriserer indholdet i de "yngste" visdomsvæsners historiefortælling?
7. Hvad kendetegner det næste trin i fortællerkunstens udvikling i visdomsriget?
8. Hvad kendetegner den tredje fase i visdomsvæsners fortællerkunst?
9. Hvorfor bør netop visdomsriget karakteriseres som "Guds værksted"?

Løsning til lektion 58's opgavetilæg

1. Gennem iagttagelse af den grad, i hvilken materialisationer og dematerialisationer finder sted.
2. Ved væsnets tankeskabelser i den åndelige materie.
3. Trangen til at kærtegne og blive kærtegnet (samt nødvendigheden af at tilfredsstille urbegæret).
4. Gennem en skabelsesproces, ved hvilken parterne gensidigt overskygger og gennemtrænger hinandens tankeverdener.
5. a) Væsner, der frivilligt lader sig inkarnere i lavere fysiske verdener med det formål at hjælpe medvæsnerne her fremad mod lyset. b) Fra den åndelige del af det rigtige menneskerige.

6. At man har fuldendt løbet, dvs. at man har fuld kosmisk bevidsthed og derfor kender vejen, sandheden og livet.
7. At evnen til at anvende intuitionslegemet i sansningens tjeneste er udviklet til fuldkommenhed i kvalitativ henseende.
8. a) Nej, b) i kulminationsområdet af det rigtige menneskerige (på grænsen mellem den fysiske og den åndelige del af dette).
9. 1) Hensyntagen til væsnerne i de lavere fysiske verdener, 2) hensyntagen til verdensgenløserne selv.
10. Et rent åndeligt tilværelsesplan.
11. Kombineret tankeernæring og seksualernæring.
12. Tilnavnet "Guds værksted".

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.